

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/141/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118269124
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118269124.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/X, XXX XX F., zastúpený advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanému I. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX F., zastúpený advokátkou JUDr. Máriou Kuttnerovou, so sídlom Kozačeka 2003/40, 960 01 Zvolen, v konaní o zaplatenie 66 000,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/26/2018-65 z 12. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 66 000,- € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 30. januára 2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania potvrdzuje.
- III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom čiastočne vyhovel žalobe o zaplatenie 66 000,- € s príslušenstvom vo forme úroku z omeškania tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 66 000,- € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 30. januára 2018 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zamietajúci výrok rozsudku sa týka len úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 01.01.2018 do 29.01.2018, kedy žalobca preukázateľne splnil odkladaciu podmienku dohodnutú v Dohode o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 (ďalej aj „dohoda o uznaní dlhu a jeho úhrade“).

1.1 Podľa dôvodov rozhodnutia sa žalobca návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 10Up/264/2018 domáhal vydania platobného rozkazu proti žalovanému na uloženie povinnosti zaplatiť 66 000,- € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Upomínací súd platobný rozkaz vydal dňa 04.06.2018, tento žalovaný napadol odporom a na návrh žalobcu na pokračovanie v konaní bola vec postúpená Okresnému súdu Zvolen. Na preukázanie dôvodnosti uplatňovaného nároku predložil žalobca v súdnom konaní Dohodu o uznaní dlhu a úhrade zo dňa 05.12.2016, v ktorej žalovaný uznal dlh voči žalobcovi titulom nároku na vrátenie finančnej sumy poskytnutej žalovanému ešte zo strany nebohého otca žalobcu N. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX a zaviazal sa žalobcovi vrátiť túto sumu do 31.12.2017. Aktívnu vecnú legitimáciu preukazoval žalobca rozhodnutím notárky N.. S. H. ako súdnej komisárky so sídlom vo Zvolene zo dňa

09.02.2017 pod sp. zn. 10D/143/2016, v ktorom sa za dediča novoobjaveného majetku po poručiteľovi N. C., zomrelom X. N. XXXX označuje žalobca. Novoobjavený majetok bol označený ako právo na vyplatenie sumy vo výške 77 000,- € spolu s dohodnutým úrokom vyčísleným k 31.12.2013 od dlžníka I. Y., nar. XX.XX.XXXX, na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 31.12.2012 medzi poručiteľom a dlžníkom I. Y. a vlastnej zmenky spísanej dlžníkom dňa 31.12.2012. Vlastná zmenka vystavená žalovaným tvoriaca súčasť dedičského spisu obsahovala záväzok žalovaného zaplatiť poručiteľovi do 31.12.2013 sumu 85 470,- €.

1.2 Súd prvej inštancie sa oboznámil aj s e-mailovou komunikáciou strán sporu z obdobia december 2017 až februára 2018, v ktorej sa strany sporu dohadovali na spôsobe a termíne vrátenia dlžnej sumy podľa Dohody o uznaní dlhu a úhrade z 05.12.2016 obsahujúcej prísľub žalovaného splniť dlh v januári 2018 a čiastočné plnenie vo výške 9 000,- € dňa 7. februára 2018.

1.3 Žalovaný existenciu dlhu ku dňu jeho uznania 05.12.2016 nepoprel, v konaní sa bránil iba námietkou absolútnej neplatnosti Dohody o uznaní dlhu a úhrade z 05.12.2016 z dôvodu, že k tomuto dňu nebol žalobca oprávnený nakladať s pohľadávkou poručiteľa, keď sa dedičom pohľadávky stal až na základe uznesenia o dedičstve sp. zn. 10D/143/2016 z 9. februára 2017. Právne účinky Dohody o uznaní dlhu a úhrade zo dňa 05.12.2016 posudzoval súd prvej inštancie podľa § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) spolu s § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odkladacej podmienke a platnosť Dohody o uznaní dlhu a úhrade z 05.12.2016 podľa § 35 ods. 1 a 2 a § 39 Občianskeho zákonníka a dospel k názoru, že v Dohode o uznaní dlhu a úhrade z 05.12.2016 je dôvod existencie dlhu jednoznačne vymedzený a uvedený, odkladacia podmienka dohodnutá v dohode o uznaní dlhu a úhrade, po splnení ktorej mala vzniknúť žalovanému povinnosť plniť splnená bola, jej splnenie preukázal žalobca žalovanému 29. januára 2018, po čom nasledovalo čiastočné plnenie zo strany žalovaného dňa 07.02.2018 vo výške 9 000,- € a dňa 17.04.2018 vo výške 1 000,- €. Zakomponovanie odkladacej podmienky týkajúcej sa plnenia v zmysle dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade svedčí o tom, že žalovaný mal vedomosť o existencii ďalších dedičov pôvodného veriteľa a žalovaný chcel mať istotu, že bude plniť oprávnenej osobe. To, že Dohoda o uznaní dlhu a úhrade zo dňa 05.12.2016 bola spísaná pred prejednaním novoobjaveného majetku po poručiteľovi N. C. nemá za následok neplatnosť tejto dohody podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Dohoda o uznaní dlhu a jeho úhrade bola stranami sporu podpísaná s vedomím žalovaného, že žalobca musí preukázať nadobudnutie tejto pohľadávky v dedičskom konaní po poručiteľovi v rozsahu a obsahu uplatňovanej pohľadávky. Žalobca si túto povinnosť splnil.

1.4 Námietku premlčania vznesenú žalovaným v priebehu sporu nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú. Zmluva o pôžičke medzi pôvodným veriteľom N. C. a žalovaným bola uzatvorená dňa 31.12.2012 a podľa nej mal žalovaný vrátiť najneskôr do 31.12.2013 poručiteľovi 77 000,- €. Súčasne bola žalovaným podpísaná aj zmenka na zaplatenie sumy 85 470,- € do 31.12.2013. Žalovaný podpísal Dohodu o uznaní dlhu a jeho úhrade dňa 05.12.2016, t. j. pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Od písomného prejavu žalovaného, ktorým uznal dlh voči žalobcovi, začala podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, v rámci ktorej bola žaloba na súd podaná. Okrem toho žalovaný v Dohode o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 výslovne uviedol, že uznáva dlh bez námietok a to aj v prípade, ak by bol, či mohol byť dlh, či jeho časť premlčaná.

1.5 Nárok na úroky z omeškania vznikol podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 30.01.2018, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením finančných prostriedkov. V zmysle dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade mal síce žalovaný plniť do 31.12.2017, ale splnenie odkladacej podmienky a to preukázanie sa rozhodnutím, ktoré deklaruje postavenie žalobcu ako jediného veriteľa je preukázané až dňom 29.01.2018, kedy strany sporu o predmete sporu rokovali. Výška požadovaného úroku bola v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 01.01.2018 do 29.01.2018 sadzbou 5 % ročne z dlžnej sumy žaloba dôvodná nebola, preto bola v tejto časti zamietnutá.

1.6 O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) vzhľadom na úspech žalobcu v konaní v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním len žalovaný s odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku. Súdu prvej inštancie žalovaný vytýkal, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Tento odvolací dôvod rozvinul tak, že súd prvej inštancie na základe návrhu žalovaného zabezpečil do spisu sp.

zn. 15C/26/2018 uznesenie z dedičského konania po poručiteľovi sp. zn. 15D/5/2014 z 19. mája 2014, ktorým oboznamoval strany sporu na pojednávaní vo veci dňa 12.02.2019. Tento dôkaz mal preukazovať, že ku dňu 05.12.2016, ku dňu spísania dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade nebol žalobca jediným dedičom po poručiteľovi a nebol oprávnený s majetkom poručiteľa sám nakladať. Žalobca na pojednávaní dňa 12.02.2019 potvrdil, že v čase spísania dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade nebol jediným dedičom po poručiteľovi a hoci tieto dôkazy boli súdu prvej inštancie známe, ten ich bez zákonného odôvodnenia nevykonal, čím je preukázaná nezákonnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, keď nebola zachovaná rovnosť strán v konaní.

2.1 Za vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci žalobca označil, že súd prvej inštancie nesprávne v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že žalobca žalobou doručenou upomínaciu súdu dňa 29.09.2018 žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 66 000,- € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania, hoci sa takáto žaloba v súdnom spise nenachádza. Za ďalšiu vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku žalovaný označil, že sa súd prvej inštancie nevyporiadal s tvrdením žalobcu, že dňa 29.01.2018 odovzdal právnej zástupkyňi žalovaného uznesenie notára ako súdneho komisára o nadobudnutí pohľadávky žalobcom. V súdnom spise sp. zn. 15C/26/2018 je založené plnomocenstvo pre právnu zástupkyňu žalovaného zo dňa 15.07.2018, čím je preukázaná právna skutočnosť, že dňa 29.01.2018 žalovaný právne zastúpený nebol. Žalobca sám na pojednávaní dňa 12.02.2019 priznal, že mu nie je zrejmé, či uznesenie o nadobudnutí pohľadávky v dedičskom konaní doručil ešte na Okresný súd Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania, preto ho predkladá všeobecnému súdu žalovaného.

2.2 Nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú spočívať v tom, že ku dňu 05.12.2016 existoval dlh žalovaného voči žalobcovi. Takýto dlh ku dňu 05.12.2016 existoval, ale oprávneným na jeho vymáhanie nebol žalobca, čo preukazuje uznesenie z dedičského konania Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15D/5/2014 z 19. mája 2014 a s tým súvisí aj nesprávne právne posúdenie veci v otázke platnosti Dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 a záver súdu prvej inštancie o splnení odkladacej podmienky. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj žalovaným vznesenú námietku premlčania, keď premlčacia doba začala plynúť 01.01.2014, resp. 20.05.2014, kedy bolo vydané uznesenie o dedičstve po poručiteľovi N. C.. Absolútne neplatný právny úkon Dohoda o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 nemohla mať za následok vznik novej premlčacej doby. Ak súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nárok žalobcu na istinu, s tým súvisí aj nesprávne právne posúdenie nároku na úroky z omeškania.

2.3 Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalovaný za neodôvodnené, arbitrárne, porušujúce právo žalovaného na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštancie nesplnil v plnom rozsahu svoju zákonnú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutie presvedčivo, prijateľne aj pre laickú verejnosť. Uvedené nesplnenie zákonnej povinnosti konajúceho súdu uplatňuje žalovaný „ako prostriedok procesnej obrany v súlade s § 366 písm. c) Civilného sporového poriadku“. Žalobca nepoprel kvalifikovane skutkové tvrdenia žalovaného, čím nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 151 ods. 2 C. s. p. Súd prvej inštancie sa ani s touto skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal.

2.4 Až v závere odvolania žalovaný uvádza, že „sú naplnené dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), e), f), g) a h) Civilného sporového poriadku“, pričom odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) žiadnym spôsobom neodôvodňuje, iba navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie „v časti výroku I. až III zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie“. Žalovaný si uplatnil trovy konania v celom rozsahu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasil s jeho tvrdením, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že žalobca nebol jediným dedičom poručiteľa v čase uzavretia Dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade dňa 05.12.2016 a v nadväznosti na to aj žalovaným vznesenú námietku premlčania. Žalovaný namieta v odvolaní nevykonanie navrhnutých dôkazov, ale tieto nekonkretizuje, teda výslovne neuvádza, ktoré dôkazy navrhol a ktoré s ním navrhnutých dôkazov neboli vykonané. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.02.2019 vykonal dôkaz navrhnutý žalovaným a to oboznámenie s dedičským spisom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 a na návrh žalovaného oboznámil aj pôvodný dedičský spis sp. zn. 15D/5/2014. Na otázku súdu, či majú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania obe sporové strany uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú.

3.1 Ďalšie skutočnosti namietané žalovaným a to údajná chýbajúca žaloba v spise na sumu 66 000,- €, ako aj odovzdanie uznesenia o dedičstve právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý v tom čase nebol právne zastúpený, sú v prípade posúdenia dôvodnosti nároku žalobcu absolútne bezpredmetné a neopodstatnené. Návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 66 000,- € s príslušenstvom žalobca podal a žalovanému na jeho požiadanie v prítomnosti právnej zástupkyne - matky predložil uznesenie o dedičstve, čo žalovaný ani jeho matka, ktorá ho v súčasnosti v spore zastupuje, nespochybnili.

3.2 Žalobca sa stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie námietke premlčania vznesenej žalovaným nevyhovel. Žalobca považuje za nesprávne tvrdenie žalovaného, že premlčaciu dobu je potrebné počítať odo dňa vydania uznesenia o dedičstve. Správne súd prvej inštancie uviedol, že ju treba počítať odo dňa uznania dlhu.

3.3 Žalobca preto navrhuje potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. Repliku k vyjadreniu žalobcu spísal sám žalovaný bez svojej právnej zástupkyne a vyzýva v ňom súd, aby žalovanému doručil odvolanie „žalovanej“, ak bolo podané, preukázať, kto a z akého právneho titulu má byť „žalovanou“ v spore, keď on o ďalšej žalovanej v tomto súdnom spore vedomosť nemá. Žalovaný oznamoval, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu z dôvodov v ňom uvedených a zdôrazňuje, že žalobca už pri predložení návrhu žalovanému na uzatvorenie dohody o uznaní dlhu vedel, že nie je oprávnený sám s vecou nakladať, napriek tomu sa snažil od žalovaného získať nepravdivými údajmi nezákonné plnenie. Žalovaný v dobrej viere uveril žalobcovi ním uvádzané skutočnosti, chcel plniť aj plniť začal. Až po podaní žaloby zistil, že žalobca nemá relevantný doklad o ním tvrdených skutočnostiach, ktoré majú opodstatňovať ním uplatňované právo, preto podal odpor voči platobnému rozkazu. Žalovaný trvá na tom, že dôkaz uznesením z dedičského konania z 19. mája 2014 nebol vykonaný a zákonne vyhodnotený, s týmto dôkazom „len účastníkov súd prvej inštancie oboznámil“. Žalovanému nebolo zabezpečené právo na spravodlivý proces, keď „žalobca napriek tomu, že v konaní potvrdil, že nemá žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie konajúcemu súdu nepredložil dôkaz preukazujúci jeho právo s vecou samostatne ku dňu spísania dohody o uznaní dlhu nakladať“.

4.1 Žalovaný tvrdí a trvá na tom, že žaloba na zaplatenie 66 000,- € s príslušenstvom, ktorá by odvodzovala samostatný právny nárok žalobcu na základe uznesenia o novoobjavenom dedičstve z 09.02.2017 sa v súdnom spise nenachádza. Žaloba, ktorú podal žalobca, odvodzuje uplatňované právo od Dohody o uznaní dlhu z 05.12.2016, hoci žalobca vedel, že táto dohoda je absolútne neplatný právny úkon, lebo v čase jej spísania nebol žalobca zákonne oprávnený s vecou samostatne nakladať.

4.2 Žalovaný trvá aj na námietke premlčania. Nie je sporné, že pohľadávka v čase poručiteľovej smrti existovala a dedičstvo bolo prejednané 19. mája 2014, kedy žalobca nebol sám dedičom, preto bola žaloba podaná po uplynutí premlčacej doby.

4.3 Právo na spravodlivý proces žalovaného bolo porušené aj tým, že súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nedbal na jeho celkovú presvedčivosť. Žalovaný navrhuje, aby súd vo veci pojednával z dôvodu, že to vyžaduje dôležitý verejný záujem - ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov - správne právne posúdenie platnosti Dohody o uznaní dlhu z 05.12.2016 a správne právne posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby v dedičskom konaní, ktoré by mohli byť významné aj pre iné subjekty.

5. V § 34 Civilného sporového poriadku je zakotvená funkčná príslušnosť odvolacieho súdu na rozhodnutie o odvolaní. Rozhodnúť o tom, či odvolanie bude prejednané na odvolacom pojednávaní alebo mimo neho je v kompetencii odvolacieho súdu. Podľa § 385 ods. 1 C. s. p. musí odvolací súd nariadiť pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd nezdieľa názor žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutkový stav, preto nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Žalovaný žiada nariadiť odvolacie pojednávanie s tvrdením, že prejednanie veci na odvolacom pojednávaní vyžaduje dôležitý verejný záujem a za dôležitý verejný záujem označuje výklad zákonných ustanovení použitých súdom prvej inštancie a správne právne posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby „v dedičskom konaní“, ktoré skutočnosti by mohli byť významné i pre iné subjekty.

5.1 Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12.10.2017 sp. zn. II. ÚS 285/2017 uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod publikačným číslom 36/2017 „posúdenie toho, či sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 385 C. s. p., t. j. či existuje dôležitý verejný záujem na nariadení verejného pojednávania na prejednanie odvolania, je výsostnou úlohou konajúceho odvolacieho súdu po zohľadnení skutkového a právneho stavu a ďalších konkrétnych okolností prejednávanej veci.“ K pojmu „dôležitý verejný záujem“ sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Cdo/87/2011 z 30. októbra 2012 tak, že „dôležitý verejný záujem zákon používa len ako pojem bez bližšieho naplnenia jeho obsahu; ide o pojem právny, ktorý nie je pojmom legálne definovaným, pretože vyjadruje okamžitosť stavu záujmov a ich vzájomnú hierarchiu. Z toho vyplýva, že verejný záujem je časovo a miestne premenný stav, a preto sa musí posudzovať len v konkrétnej situácii, v konkrétnom mieste a čase. Je preto vecou súdu posúdiť, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu ide v danej veci o dôležitý verejný záujem, alebo nie. Pojem verejného

záujmu je právne vymedziteľný, ak daná právna vec sa netýka iba účastníkov konania, ale vzťahuje sa na širší okruh subjektov (rozhodnutie môže mať dopad aj na fyzické alebo právnické osoby, ktoré nie sú účastníkmi súdneho konania)." Toto rozhodnutie najvyššieho súdu prešlo testom ústavnosti pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaní sp. zn. IV. ÚS 2/2014, kde rozhodnutím z 23. januára 2014 Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojho základného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre aj tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, ústavný súd odmietol.

6. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 15C/26/2018 je súkromno-právny spor dvoch fyzických osôb, ktorý nemá žiaden dopad na širšiu verejnosť, súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v rozpore s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, teda prejednávaná vec nemá z hľadiska výkladu ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní význam pre iné subjekty, ako to tvrdí žalovaný a teda nie je daný verejný záujem na prejednaní veci na odvolacom pojednávaní. Na základe týchto úvah dospel odvolací súd k názoru, že je možné odvolanie žalovaného prejednať bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie skúmal odvolací súd z hľadiska odvolacích dôvodov vymedzených žalovaným v odvolaní, ktorými je podľa § 380 ods. 1 C. s. p. viazaný a z úradnej moci v súlade s § 380 ods. 2 C. s. p. odvolací súd zisťoval iba prípadnú existenciu väd týkajúcich sa procesných podmienok (ktoré vady nezistil). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalovaného napadnutej časti (odvolací súd je viazaný aj rozsahom odvolania strany sporu okrem prípadov vymedzených v § 379 C. s. p., ktoré na prejednávanú vec nedopadajú) považuje odvolací súd za správny, z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v prvom a treťom výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.1 Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, z tohto dôvodu len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza tieto dôvody:

8. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na názore, že žalovaný platným právnym úkonom vo forme Dohody o uznaní dlhu a úhrade zo dňa 05.12.2016 uznal dlh voči žalobcovi vzniknutý na základe zmlúv o pôžičke uzavretých s právnym predchodcom žalovaného, keďže vloženie odkladacej podmienky do tejto dohody o úhrade dlhu spočívajúcej v povinnosti žalobcu dodatočne preukázať oprávnenie prijať plnenie od žalovaného nemá vplyv na platnosť uznania dlhu, že žalovaný uznal dlh ešte pred uplynutím trojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vymoženie pohľadávky na súde a v dôsledku uznania dlhu začala plynúť nová desaťročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde, v rámci ktorej žalobca žalobu na upomínacom súde v Banskej Bystrici podal.

9. Niektoré námietky žalovaného z odvolania sú pochopiteľné len po poznaní obsahu repliky žalovaného z 23.07.2019. V časti II. odvolania žalovaný zmätočne píše, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vzápätí hneď uvádza, že súd prvej inštancie uznesenie z dedičského konania po poručiteľovi N. C. sp. zn. 15D/5/2014 z 19. mája 2014 v prítomnosti strán sporu na pojednávaní dňa 12.02.2019 oboznámil a v replike po rozhodnutí súdu prvej inštancie opäť uvádza, že „tento dôkaz uznesenie z dedičského konania z 19. mája 2014 nebol vykonaný a zákonne vyhodnotený, tvrdenie žalobcu je nepravdivé, s týmto dôkazom len účastníkov súd prvej inštancie oboznámil". Je zrejmé, že žalovaný nerozlišuje medzi vykonaním dôkazu v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a jeho vyhodnotením. Žalovaný v podstate nesúhlasí s tým, aké skutkové a právne závery súd prvej inštancie z uznesenia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15D/5/2014 z 19. mája 2014 vyvodil. Porovnaním textu odvolania v časti, kde žalovaný namieta „nepreukázaný údaj uvedený v odôvodnení rozhodnutia týmto odvolaním napadnutom, že žalobca žalobou doručenou upomínaciemu súdu dňa 21.09.2018 žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 66 000,- € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Takáto žaloba sa v súdnom spise nenachádza" s textom repliky „tvrdím a trvám na tom, že žaloba na zaplatenie 66 000,- € s príslušenstvom, ktorá by odvodzovala samostatný právny nárok žalobcu na základe uznesenia o novoobjavenom dedičstve zo dňa 09.02.2017 sa v súdnom spise nenachádza. Žaloba, ktorú podal žalobca odvodzuje uplatňované právo na dohodu o uznaní dlhu z 05.12.2016, hoci žalobca vedel, že táto dohoda je absolútne neplatný

právny úkon" je možné dospieť k názoru, že žalovaný namieta, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkový a právny dôvod, na základe ktorého sa žalobca domáha od žalovaného zaplatenia sumy 66 000,- € s príslušenstvom, teda či žiada túto sumu na podklade Dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 alebo uznesenia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 z 9. februára 2017. Podstatnou námietkou žalovaného v odvolaní je, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu na súde.

10. K žiadostiam žalovaného o oznámenie, kto je ďalšou žalovanou alebo žalovaným v konaní, keď žalobca vo vyjadrení k odvolaniu operuje takými termínmi odvolací súd uvádza, že ide len o chyby v písaní (ktoré sa hojne vyskytujú aj v replike žalovaného) a stranami sporu boli aj zostali len žalobca a žalovaný, preto nie je potrebné nič osobitne žalovanému doručovať a preukazovať.

11. V odvolaní poukazuje žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cz/50/91 z 11. mája 1993 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 30/1993 v súvislosti s otázkou, či bol žalobca ku dňu 05.12.2016 jediným dedičom poručiteľa N. C.. Právna veta tohto rozhodnutia znie: Rozhodnutie štátneho notárstva o tom, ktoré veci a práva prešli z majetku poručiteľa na toho ktorého z dedičov má iba deklaratórnú povahu, ktorým sa iba deklaruje, že dedičia nadobudli dedičstvo smrťou poručiteľa. Ak je viac dedičov a pred skončením dedičského konania nakladala s vecou, ktorá je predmetom dedenia a darovaciu zmluvu uzavrela iba sama pozostalá manželka, ide o právny úkon v rozpore s ustanovením § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v dôsledku toho neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

11.1 Uvedené rozhodnutie neoslabuje právo žalobcu domáhať sa od žalovaného zaplatenia sumy uplatnenej v tomto konaní a nepodporuje názor žalovaného, že uznanie dlhu a dohoda o jeho úhrade z 05.12.2016 je neplatný právny úkon. Naopak svedčí v prospech žalobcu, keď vysvetľuje, že podľa § 460 Občianskeho zákonníka sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiteľa a rozhodnutie príslušného orgánu o tom, ktorý z dedičov ktoré veci a práva z dedičstva nadobudne, má iba deklaratórnú povahu - deklaruje len právny stav, ktorý nastal priamo zo zákona, t. j. iba vyhlasuje, že dedičia nadobudli ku dňu smrti poručiteľa jeho práva a záväzky v dôsledku poručiteľovej smrti, s možnosťou určitej modifikácie na základe ich dohody schválenej príslušným orgánom. Tieto právne vzťahy sa zakladajú s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa - teda nie ku dňu, kedy rozhodnutie príslušného orgánu nadobudlo právoplatnosť. Dedenie spočíva na princípe prechodu zanechaného majetku, majetkových práv a záväzkov na dedičov a to už okamihom smrti poručiteľa. Už týmto okamihom dochádza bez ďalšieho k výmene subjektu majetkoprávneho vzťahu - nositeľa práv a povinností majetkovej povahy s tým, že smrťou poručiteľa zanikla jeho spôsobilosť mať práva a povinnosti a prestáva byť právnym subjektom. Vzniká tu iný právny vzťah založený na dedení a prechode vlastníctva na dedičov zo zákona.

11.2 Žalovaný spochybňuje platnosť Dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 s tvrdením, že žalobca nakladal s právom vymáhať od žalovaného pohľadávku nebohého poručiteľa pred tým, než sa stal právoplatným dedičom tejto pohľadávky. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že žalobca žiadnym spôsobom nenakladal s pohľadávkou poručiteľa tým, že so žalovaným podpísal dohodu o uznaní dlhu a jeho úhrade. Pod pojmom nakladať s pohľadávkou by bolo možné rozumieť len napríklad jej postúpenie na niekoho iného, nie uplatnenie práva na jej zaplatenie jedným z viacerých veriteľov. Pri poukaze na rozhodnutie R 30/1993 odkazuje žalovaný na ustanovenie § 123 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje práva vlastníka veci tak, že tento je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Uzavretie dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade nespadá pod žiaden z pojmov uvedených v § 123 Občianskeho zákonníka.

12. Na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/227/2011 odkazuje žalovaný v replike bez bližšej a konkrétnejšej argumentácie. Po oboznámení sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/227/2011 z 8. februára 2012 je odvolací súd toho názoru, že sa môže viazať len k žiadosti žalovaného o nariadenie odvolacieho pojednávania na prejednaní jeho odvolania a k tejto otázke sa už odvolací súd vyjadril v bodoch 5 a 6 odôvodnenia, iný súvis s prejednávanou vecou odvolací súd nevidí.

13. Súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, z ktorého podľa § 383 vychádza aj odvolací súd možno zhrnúť takto:

- právny predchodca žalobcu nebohý N. C. poskytol žalovanému podľa zmluvy z 31.12.2012 pôžičku vo výške 77 000,- €, ktorej splatnosť bola dohodnutá na 31.12.2013 spolu s úrokom vo výške 11 % p. a. V rovnaký deň vystavil žalovaný vlastnú zmenku, v ktorej sa zaviazal, že 31. decembra 2013 zaplatí N. C.,

otcovi žalobcu 85 470,- €. Tieto listiny sú súčasťou spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 o prejednaní novoobjaveného majetku po poručiteľovi

- veriteľ N. C. zomrel X. N. XXXX. Dedičské konanie po ňom v základnom konaní prejednával Okresný súd Zvolen pod sp. zn. 15D/5/2014. Toto konanie skončilo vydaním osvedčenia o dedičstve dňa 19. mája 2014. Poručiteľ zanechal dvoch synov M. C., žalobcu a N. C., nar. XX.XX.XXXX. V konaní sp. zn. 15D/5/2014 nebola medzi aktívami dedičstva prejednaná pohľadávka poručiteľa voči žalovanému zo zmluvy o pôžičke z 31.12.2012

- dňa 05.12.2016 uzavreli žalobca a žalovaný dohodu o uznaní dlhu a jeho úhrade podľa § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej žalobca ako veriteľ eviduje voči žalovanému ako dlžníkovi peňažnú pohľadávku v celkovej výške istiny 76 000,- € titulom nároku veriteľa na vrátenie pôžičiek, ktoré otec veriteľa nebohý N. C., nar. XX.XX.XXXX poskytol dlžníkovi postupne na základe ústne a písomne uzatvorených zmlúv o pôžičkách v období do 31.12.2012, ktoré sa dlžník zaviazal uhradiť pôvodne do 31.12.2013. V tejto dohode dlžník potvrdil, že mu táto suma bola riadne uvedeným spôsobom poručiteľom poskytnutá a veriteľ vyhlásil, že v dôsledku dedenia po svojom otcovi vstúpil do všetkých práv a povinností pôvodného veriteľa a je osobou vlastníka pohľadávky špecifikovanej ako dlh. Žalovaný podľa § 558 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu a bez námietok uznal tento svoj peňažný záväzok voči veriteľovi a zaviazal sa ho uhradiť najneskôr do 31.12.2017 spolu s úrokom 10 % p. a. za podmienky, že veriteľ preukáže nadobudnutie pohľadávky v dedičskom konaní po poručiteľovi ako jediný dedič v rozsahu a obsahu uplatňovanej pohľadávky

- pred termínom splatnosti pôžičky dňa 19.12.2017 žalovaný vyvolal elektronickú komunikáciu so žalobcom ohľadne plnenia podľa dohody z 05.12.2016. Dňa 19.12.2017 napísal žalovaný žalobcovi, že pôžičku by chcel vrátiť 19. januára 2018 o 10 hod. „v kancelárii pri daňovom úrade“ a žiadal priniesť vlastnú zmenku a všetky zmluvy o pôžičke za účelom ich zničenia. Žalobca dňa 20.12.2017 vyjadril nesúhlas s navrhnutým termínom plnenia a žiadal žalobcu, aby dohodu o úhrade dlhu do 31.12.2017 dodržal. V odpovedi z 28.12.2017 sľúbil žalovaný, že peniaze vráti žalobcovi v hotovosti, ale keďže je v cudzine, nemôže cez hranice previesť takú sumu peňazí a tvrdil, že sumu nemôže poukázať ani cez banku, ktorá by preverovala ich pôvod. Žalovaný 16. januára 2018 oznámil žalobcovi, že ešte týždeň bude služobne v cudzine, 20. januára 2018 písal, že do Slovenskej republiky pricestuje 27. januára 2018 a v pondelok 29. januára 2018 je „pripravený“. Správou z 1. februára 2018 oznamuje žalovaný žalobcovi, že je stále v cudzine, dňa 02.02.2018 vysvetľuje žalovaný, z akého dôvodu nemôže poslať žalobcovi peniaze cez peňažný ústav a 07.02.2018 oznamuje žalovaný, že zaplatil splátku pôžičky podľa dôvodov rozsudku vo výške 9 000,- € a následne 17.04.2018 vrátil žalovaný žalobcovi ďalších 1 000,- €,

- dňa 21.09.2018 podal žalobca na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, v ktorom uviedol, že na základe dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade z 05.12.2016 eviduje voči žalovanému peňažnú pohľadávku vo výške 66 000,- €, ktorá z pôvodnej výšky 76 000,- € klesla v dôsledku čiastkových plnení na 66 000,- €. Nárok vznikol titulom finančnej sumy poskytnutej žalovanému poručiteľom N. C., ktorý zomrel X. N. XXXX a ktorú sa žalovaný v dohode z 05.12.2016 zaviazal vrátiť do 31.12.2017. Upomínaciemu súdu predložil žalobca dohodu o uznaní dlhu a predžalobnú výzvu,

- proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10UP/264/2018 zo 4. júna 2018 podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že na základe informácie, že za svojho života otec žalobcu zabezpečil testamentárne svoj majetok pre prípad smrti inak ako určuje zákonné dedenie, požadoval pri uzatvorení dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade dňa 05.12.2016 so žalobcom preukázať, že je jediným dedičom uplatňovanej pohľadávky a z tohto dôvodu do tejto dohody zakotvili odkladaciu podmienku, na splnenie ktorej bola viazaná platnosť a účinnosť predmetnej dohody. Žalovaný v dobrej viere, že je tvrdenie žalobcu o tom, že je jediným dedičom uplatňovanej pohľadávky pravdivé, začal dlh plniť, pričom nemal vedomosť o tom, že pohľadávka je premlčaná. Uvádza tiež, že až z konania sp. zn. 6C/12/2018 Okresného súdu Zvolen získal vedomosť o tom, že pohľadávku uplatňovanú v konaní nadobudol žalobca uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 z 09.02.2017 a žiadal tento spis pripojiť a vykonať ním dôkaz. Už v odpore proti platobnému rozkazu vzniesol námietku premlčania tvrdiac, že premlčacia doba uplynula 01.01.2017,

- uznesenie sp. zn. 10D/143/2016 z 09.02.2017 aj s doložkou právoplatnosti odovzdal žalobca dňa 29.01.2018 matke žalovaného, ktorá si z neho vyhotovila kópiu. Matka žalovaného je advokátka, ktorá ho zastupuje v tomto konaní na základe plnej moci z 20. júla 2018,

- uznesením sp. zn. 10D/143/2016 z 09.02.2017 právoplatným 27.02.2017 Okresný súd Zvolen konajúc prostredníctvom notárky JUDr. S. H. ako súdnej komisárky rozhodol o schválení dohody dedičov po poručiteľovi nebohom N. C., ktorý zomrel 02.01.2014, podľa ktorej majetok poručiteľa - právo na vyplatenie sumy vo výške 77 000,- € s dohodnutým úrokom vo výške 11 % p. a. k 31.12.2013 od

dlužníka I. Y., nar. XX.XX.XXXX na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej 31.12.2012 medzi porúčiteľom a dlžníkom I. Y. a vlastnej zmenky spísanej dlžníkom dňa 31.12.2012 nadobúda v celosti M. C., žalobca bez povinnosti výplaty protihodnoty spoludedičského podielu spoludedičovi, nakoľko nebola žiadaná.

13.1 Tieto skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú podložené dôkazmi tvoriacimi súčasť spisu. Nepravdivé je tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy. V zápisnici o pojednávaní pred Okresným súdom Zvolen zo dňa 12.02.2019 je zachytené, že súd prvej inštancie v súlade s § 204 C. s. p. vykonal dôkaz listinou rozhodnutím Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 z 09.02.2017 aj celým obsahom spisu sp. zn. 10D/143/2016 a na žiadosť zástupkyne žalovaného aj pôvodným dedičským rozhodnutím po porúčiteľovi N. C. sp. zn. 15D/5/2014 z 19.05.2014. Odvolací súd si vypočul zvukový záznam z pojednávania a konštatuje, že obsah zápisnice o pojednávaní verne zobrazuje priebeh pojednávania. Po vykonaní dôkazov navrhnutých stranami sporu na otázku súdu prvej inštancie prítomným právnym zástupcom, aké ďalšie návrhy na dokazovanie vznášajú, odpovedali právny zástupca žalobcu aj právna zástupkyňa žalovaného, že nenavrhujú vykonať žiadne ďalšie dokazovanie a obsah súdneho spisu sp. zn. 15C/26/2018 nie je potrebné oboznamovať z dôvodu, že všetky listiny sú im známe.

14. Všeobecná premlčacia doba na uplatnenie nárokov na súde podľa § 101 Občianskeho zákonníka je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz.

15. Právo na vrátenie dlžnej sumy od žalovaného vzniklo pôvodnému veriteľovi Jozefovi Palečekovi ku dňu 31.12.2013 v zmysle ich zmluvy o pôžičke z 31.12.2012 a zabezpečovacej vlastnej zmenky žalovaného z rovnakého dňa. Pôvodný veriteľ N. C. však dňa 02.01.2014 zomrel. Smrť porúčiteľa a vstup žalobcu a jeho brata do práv porúčiteľa podľa § 460 Občianskeho zákonníka neovplyvnila beh premlčacej doby, keď v § 111 Občianskeho zákonníka je výslovne uvedené, že zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Pred uplynutím trojročnej premlčacej doby dňa 05.12.2016 žalovaný podľa § 558 Občianskeho zákonníka uznal písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky (dlh zo zmluvy o pôžičke uzavretej s otcom žalobcu vo výške 76 000,- €), v dôsledku čoho nastupuje režim plynutia premlčacích dôb podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak právo dlžník písomne uznal do dôvodu i výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

16. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi a pre jeho platnosť a účinnosť musia byť splnené iba podmienky uvedené v § 558 Občianskeho zákonníka, teda že dlh musí byť uznaný písomne a musí v ňom byť uvedený dôvod vzniku dlhu a výška dlhu. Žalovaný opakovane v spore uvádza, že dlh ku dňu 05.12.2016 existoval, nepopiera, že ho písomne uznal čo do dôvodu i výšky a námietku premlčania uplatňuje len z dôvodu, že o tom, ktorý z dedičov nadobudne pohľadávku po porúčiteľovi rozhodol Okresný súd Zvolen v dedičskom konaní až 9. februára 2017. Táto skutočnosť však nemá žiaden vplyv na platnosť uznávacieho prejavu žalovaného a na plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby od 01.01.2018, keď žalovaný dňa 05.12.2016 prehlásil, že tento dlh uhradí M. C. dňa 31.12.2017. Dohoda o úhrade dlhu medzi M. C. a I. Y. je druhý, od uznania dlhu, odlišný dvojstranný právny úkon, ktorého platnosť a účinnosť, tak ako to v tejto dohode strany sporu uviedli, je viazaná na odkladaciu podmienku, že žalobca preukáže žalovanému nadobudnutie tejto pohľadávky v dedičskom konaní. Žalobca nadobudnutie pohľadávky v dedičskom konaní žalovanému preukázal dňom 29.01.2018 a tak, ako správne uviedol súd prvej inštancie, vzniklo žalobcovi voči žalovanému podľa § 36 ods. 1 právo na plnenie z tejto dohody z dôvodu splnenia odkladacej podmienky.

17. Žaloba na upomínacom súde o zaplatenie 66 000,- € s úrokom z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka bola preukázateľne podaná 21.09.2018, teda pred uplynutím 10 ročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je nerozhodné, že v návrhu na vydanie platobného rozkazu adresovanom Okresnému súdu Banská Bystrica žalobca neuvádza ani nedokladá uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10D/143/2016 o prejednaní novoobjaveného majetku po porúčiteľovi N. C., keď základom pre možnosť uplatniť nárok na súde bol v prvom rade prejav žalovaného, ktorým uznal dlh čo do základu i výšky pred uplynutím premlčacej doby dňa 05.12.2016 a uznesenie sp. zn. 10D/143/2016 preukazuje iba aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby na súde žalobcom vo vlastnom mene podľa dohody o úhrade dlhu po splnení odkladacej podmienky. Pre úspech v spore nebol žalobca povinný podať na súd novú žalobu, v ktorej by za skutkový a právny dôvod uplatnenia pohľadávky voči žalovanému označil uznesenie Okresného súdu Zvolen sp.

zn. 10D/143/2016, ktoré by samo o sebe bez uznania dlhu žalovaným ani nebolo spôsobilé privodiť žalobcovi úspech v spore.

18. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je odôvodnené v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, je zrozumiteľné a odpovedá na všetky skutkové a právne otázky, relevantné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie uviedol v dôvodoch rozhodnutia, čo bolo predmetom konania, aké skutočnosti a z akých dôkazov mal preukázané, podľa ktorých zákonných ustanovení a akým spôsobom vec posúdil. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie je správne.

19. Keď žalovaný neuvádza, aké ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie by mohol uplatniť a tým preukázať, že zistený skutkový stav neobstojí odvolací súd konštatuje, že ani tento odvolací dôvod naplnený nebol.

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť istinu, úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, aj v časti o uložení povinnosti zaplatiť úspešnému žalobcovi plnú náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C. s. p., z tohto dôvodu bol rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu odvolaním žalovaného potvrdený.

21. O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. a žalovanému, ktorý neuspel svojím odvolaním v odvolacom konaní, uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Lehota na plnenie tejto povinnosti plynie odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania vydaného podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).